

Arrest

nr. 219 719 van 12 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten R. VAN LEEUWEN en R.
BRAEKEN
Rijksweg 384
3650 DILSEN-STOKKEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BRAEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft op 3 december 2017 een aanvraag ingediend om een visum gezinshereniging te verkrijgen, in functie van haar Belgische echtgenoot dhr. S.R.M.I.

De verwerende partij treft op 28 mei 2018 een beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 29/11/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [M.M.K.T.], geboren op 10/10/1993, van Egyptische nationaliteit, om [S.M.], geboren op 01/06/1972, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden:

- Een attest van erkenning van handicap uitgaande van de FOD sociale zekerheid
- Rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de heer [S.] maandelijks maximaal 992.59 euro ontvangt uitgaande van de FOD sociale zekerheid als inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming.

- Loonfiches van juli tem oktober 2017 waaruit blijkt dat mijnheer [S.] wekelijks 12 u werkt en maandelijks tussen 316 en 624 euro verdient.

Overwegende dat uit de rechtspraak van de RvV (arrest nr. 232.033 van 12.08.2015) waarin blijkt dat tegemoetkomingen aan gehandicapte personen sociale bijstandsuitkeringen zijn." Deze tegemoetkomingen worden toegekend conform de wet van 17 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming aan personen met een handicap en maken deel uit van de sociale bijstand waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid "

De wijziging aangebracht in artikel 40ter, § 2, tweede lid, door de wet van 4 mei 2016, heeft de strekking van deze bepaling niet gewijzigd.

Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt geenszins dat de wetgever de wil heeft gehad de regeling van de middelen die bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet in aanmerking kunnen worden genomen, te wijzigen."

Overwegende dus dat enkel de loonfiches van betrokkene in overweging kunnen worden genomen hieruit blijkt dat betrokkene over een maandelijks bedrag tussen 316 en 624 euro beschikt. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende immers dat hij een maandelijkse huurlast van 425 euro dient te betalen en verder elke maand 60 euro dient over te maken als voorschot op gebruikt van kosten van elektriciteit, water, poetsvrouw van de gemeenschappelijke delen en containerkost.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en wordt het visum geweigerd.

Getekend voor de staatssecretaris, [E.B.], attaché

Motivatie:

• Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

• De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

• De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

- *Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*
- *De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoekster op: *"Schending van artikel 40ter Wet van 15 december 1980"*.

Verzoekster betoogt als volgt:

"De Dienst Vreemdelingenzaken (verwerende partij) motiveert de beslissing als volgt: (...)

De verwerende partij haalt in essentie aan dat er geen rekening kan worden gehouden met de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna genoemd TVG) om te beoordelen of de echtgenoot van de verzoekende partij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van art. 40ter, §2, lid 2, 1° Wet 15 december 1980. Artikel 40ter, §2, lid 2, 1° Wet 15 december 1980 voorziet echter niet in een specifieke bepaling die bepaalt dat geen rekening mag worden gehouden met de TVG. Het is inderdaad correct dat het oude artikel 40ter Wet 15 december 1980, voor de wijziging door de wet van 8 mei 2016, voorzag in een grond "aanvullende bij stands stelsels" (waaronder de TVG viel) waarmee geen rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling van de toereikende bestaansmiddelen. Deze grondslag is echter niet meer opgenomen in het nieuwe art. 40ter, §2, lid 2, 1° Wet 15 december 1980, na de wijziging door de wet van 8 mei 2016. Het algemene, ruime begrip "aanvullende bijstandsstelsels" werd door deze wijziging weggelaten en er werd verder gespecificeerd met welke concrete bestaansmiddelen er geen rekening meer mocht worden gehouden, te weten: de middelen verkregen uit leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De TVG viel hier aldus niet onder. Bij gebrek aan een grondslag die bepaalt dat er geen rekening mag worden gehouden met de TVG, moet overeenkomstig het nieuwe artikel 40ter, §2, lid 2, 1° Wet 15 december 1980 wel rekening gehouden worden met de TVG bij de beoordeling van de toereikende bestaansmiddelen van de echtgenoot van de verzoekende partij. De verwijzing van verwerende partij naar de rechtspraak van de Raad van State (RvS) (niet de RvV zoals verkeerdelijk vermeld in de bestreden beslissing) in het arrest nr. 232.033 van 12.05.2015 kan aan het bovenstaande niets wijzigen, nu het daar gaat om een arrest dat betrekking heeft op het oude art. 40ter Wet 15 december 1980, nl van voor de wijziging door de wet van 8 mei 2016. De Raad van Vreemdelingenbetwistingen heeft in het arrest nr. 189.400 van 05.07.2017 (stuk 10) reeds beslist dat een TVG niet onder één van de grondslagen valt voor het uitsluiten van het inkomen dat in aanmerking mag worden genomen overeenkomstig art. 40ter Wet 15 december 1980. Geheel ten onrechte stelt verwerende partij dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentenwaarde hebben en verzoekende partij dus niet dienstig kan verwijzen naar voormeld arrest. Eén en ander zou evenwel rechtsonzekerheid en discriminatie tot gevolg hebben, nu bij de beoordeling van de toereikende bestaansmiddelen in de ene situatie wél rekening zou gehouden worden met een TVG en in de andere situatie niet. Dit zou aldus leiden tot tegenstrijdige uitspraken, nu personen die zich in een gelijkaardige of identieke situatie bevinden anders worden berecht.

Door het bovenstaande dient aldus wel rekening te worden gehouden met de TVG die wordt toegekend aan de gezinshereniger, de echtgenoot van verzoekster.

De gezinshereniger verkrijgt maandelijks een TVG van 992,59 EUR van de FOD Sociale Zekerheid ingevolge zijn erkenning van handicap voor onbepaalde duur (stukken 3 en 4). Deze uitkering blijft aldus bestaan gedurende het volledige leven van verzoekende partij.

Daarnaast verkrijgt de gezinshereniger loon voor zijn tewerkstelling bij [E.K.] BVBA te Paal alwaar hij 12u per week werkt (stukken 5 t/m 9).

Dit resulteert in het volgende resultaat voor de maanden januari 2018 - mei 2018:

- *Januari: TVG 992,59 EUR en 464,36 EUR loon, resulterende in een totaal inkomen van 1456,95 EUR. (stuk 5)*
- *Februari: TVG 992,59 EUR en 590,55 EUR loon, resulterende in een totaal inkomen van 1583,14 EUR. (stuk 6)*
- *Maart: TVG 992,59 EUR en 650,14 EUR loon, resulterende in een totaal inkomen van 1642,73 EUR. (stuk 7)*
- *April: TVG 992,59 EUR en 653,76 EUR loon, resulterende in een totaal inkomen van 1646,35 EUR. (stuk 8)*
- *Mei: TVG 992,59 EUR en 604,39 EUR loon, resulterende in een totaal inkomen van 1596,98 EUR. (stuk 9)*

Overeenkomstig art. 40ter, §2, lid 2, 1° Wet 15 december 1980 moet de gezinshereniger beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hieraan wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 1428,32 EUR netto/maand. Zoals blijkt uit het bovenstaande overzicht, beschikt de gezinshereniger in de maanden januari t/m mei 2018 over bestaansmiddelen die hoger zijn dan 1428,32 EUR per maand. Aldus beschikt de gezinshereniger wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Ten gevolge van het voorgaande dient een schending van art. 40ter Wet 15 december 1980 te worden vastgesteld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en gegrond.”

3.2. Kernpunt van verzoeksters betoog ter ondersteuning van het eerste middel is dat artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat geen rekening mag worden gehouden met tegemoetkomingen voor gehandicapten (TVG). Ze is derhalve van oordeel dat er bij de beoordeling van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, de referentiepersoon, wel rekening moet worden gehouden met de TVG. In dit geval, zo stelt verzoekster, beschikt de referentiepersoon over bestaansmiddelen die zeker ten minste gelijk zijn aan 1428,32 euro, zodat deze naar haar oordeel beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.3. Artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals het luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.(...)”.

3.4. De in de bestreden beslissing vermelde “inkomensvervangende tegemoetkoming en integratie-tegemoetkoming” zijn beide tegemoetkomingen aan personen met een handicap. De TVG kan niet worden ondergebracht onder het begrip ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’, noch onder de overige in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag worden genomen.

3.5. Op zich kan uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de TVG al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon.

3.6. Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden *“de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”* als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden *“de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Er wordt sinds de wijziging door de wet van 4 mei 2016 dus niet meer verwezen naar de *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

3.7. Uit de parlementaire stukken blijkt niet specifiek waarom het begrip *“aanvullende bijstandsstelsels”* werd weggelaten noch welke de precieze inhoud is van het nieuw ingevoerde begrip *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*. Wel beoogde het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid *“de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en ook *“de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”*.

3.8. Bijgevolg kan voor de vraag of de TVG al dan niet onder de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde uit te sluiten bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de categorie *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, nog steeds worden teruggesproken naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011. De hoofdindieners van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft betreffende het bewijs van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon verklaard dat gehandicapte personen *“om humanitaire redenen”* buiten beschouwing worden gelaten (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53-43/018, 10). Verder heeft de hoofdindieners van deze amendementen verklaard dat *“bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53-443/018, 189). Tot slot heeft de hoofdindieners van die amendementen tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, verklaard dat, wat de voldoende bestaansmiddelen betreft, *“bijstand voor gehandicapten [...] wel in aanmerking [komt]”* (Parl.Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65).

3.9. Bovendien heeft de Belgische Staat voor het Grondwettelijk Hof in een zaak waarin de bepalingen betreffende gezinshereniging uit de wet van 8 juli 2011 werden aangevochten zelf uitdrukkelijk verklaard dat *“de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking [worden] genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger”* (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 17).

3.10. Uit het voorgaande blijkt dat artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 12 februari 2019, nr. 243.676 en RvS 18 maart 2019, nr. 243.962). Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat het een schending vormt van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet door de TVG – die bestaat uit een *“inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming”* – van de referentiepersoon niet in aanmerking te nemen. Dit leidt tot de vaststelling dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Immers heeft de verwerende partij ten onrechte de inkomsten uit TVG niet in aanmerking genomen en valt niet uit te sluiten dat de TVG en het loon van de referentiepersoon zoals het blijkt uit de loonfiches alsnog samen 120% van het leefloon bedragen. Het komt de verwerende partij toe om in dit verband de berekening te maken.

3.11. De nota met opmerkingen kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Volgens de verwerende partij kan er niet worden voorbijgegaan aan de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 8 juli 2011 die volgens haar de omzetting vormt van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 dat erin voorziet dat de inkomsten voldoende moeten zijn om te vermijden dat een beroep moet worden gedaan op het stelsel voor sociale bijstand. Verder verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald naar het arrest Chakroun van 4

maart 2010 in de zaak C 578/08, om het begrip “*sociale bijstand*” uiteen te zetten en naar een nota van de studiedienst van de Dienst Vreemdelingenzaken gevoegd bij de voorbereidende werkzaamheden van het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat, gelet op dit alles, slechts kan worden besloten dat de wetgever in 2011 beoogd heeft om de tegemoetkoming aan personen met een handicap uit te sluiten en dat uit de parlementaire voorbereiding bij de wet van 4 mei 2016 niet blijkt dat de wetgever deze primaire bekommernis wou terugschroeven. Ze benadrukt dat de tegemoetkoming aan personen met een handicap ontegensprekelijk een vorm van aanvullende bijstand betreft voor personen die niet langer over voldoende inkomsten beschikken. Zij wijst er tevens op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de verwerende partij voorschrijft rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen. De verwerende partij besluit: “*Gelet op het feit dat de tegemoetkoming aan personen met een handicap onbetwistbaar deel uitmaakt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk én gelet op het feit dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht - rekening houdend met de aard van de inkomsten - heeft besloten dat de Belgische referentiepersoon in casu niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.*”

3.12. De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt. Zoals gezegd kan geen afbreuk worden gedaan aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 12 februari 2019, nr. 243.676 en RvS 18 maart 2019, nr. 243.962) waarin de TVG niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Voorts kan worden verwezen naar het gestelde in de punten 3.7 e.v. waarin de ratio legis wordt uiteengezet en waaruit blijkt dat de wetgever sedert 8 juli 2011 altijd al de bedoeling heeft gehad om de TVG niet te beschouwen als een inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwerende partij kan dus niet worden gevolgd in haar visie aangaande de ratio legis waarop ze hamert in haar nota. De verwijzing door de verwerende partij naar de aard en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen doet niet ter zake aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing niet stelt dat de bestaansmiddelen uit de TVG niet regelmatig zijn of niet kunnen worden aangenomen wegens hun aard, doch wel dat ze niet in aanmerking mogen worden genomen omdat ze een vorm van sociale bijstand betreffen. Het begrip sociale bijstand figureert echter niet in artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de TVG valt evenmin onder het begrip financiële maatschappelijke dienstverlening dat wel is terug te vinden in voormelde wetsbepaling. Alleszins heeft de wetgever zoals gezegd sedert 8 juli 2011 altijd al de bedoeling gehad om de TVG niet te beschouwen als een inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwijzing ten slotte naar (oude) rechtspraak van de Raad van State doet niet ter zake, gezien de andersluidende recente arresten van dit rechtscollege, met name dat van 12 februari 2019 met nr. 243.676 (Fr) en dat van 18 maart 2019 met nr. 243.962 (NI).

3.13. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het onderzochte middel alsook het tweede middel behoeven daarom geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA